

Bolna Minka.

Spisal E. Gangl.

es, tistikrat je bilo hudo, ko je Minka morala leči. Glava jo je bolela, in v grlu jo je nekaj zbadalo in stiskalo, da je komaj požirala in dihala. Njena mati je bila v skrbeh. In kaj bi ne bila! Minka je bila tako majhna, a taka bolezen v grlu je silno opasna: kar stisne človeka in po njem je. Na Minkinem domu so bili sicer še drugi otroci, a materi je bila ravno Minka, ki je bila najmlajša, najbolj pri srcu. Saj vemo, kakšne so matere! Zato je morala Minka v posteljo, v hišo pa je prišel zdravnik, ki je bolnico preiskal, zapisal zdravila in dal materi potrebna naročila. Ali pa je potreba naročiti materini ljubezni, naj čuva nad otrokom? Ne! Zato bi pa bila Minkina mati tudi brez zdravnikovega naročila pazila na bolno hčerko tako, kakor je pazila sedaj, čuječ poleg postelje noč in dan!

In tako je Minka kmalu okrevala. In ko je bil lep in solnčen dan, je mati naravnala mehko ležišče na vozičku, ki so ga imeli otroci za igranje. Minka na voziček in voziček z Minko — k stari materi. Da, naravnost k stari materi!

Stara mati je bila dobra žena. Med boleznijo je večkrat obiskala Minko, dasi je le težko hodila ob palici, a njena ljubezen do otroka je premagala to težavo. In kadar je prišla k Minki, ji je vedno govorila, naj kmalu ozdravi in naj potem pride k nji. Doma ima tako sladkega mleka s še slajšo smetano, da bo Minka takoj zopet čvrsta in vesela, ko použije to dobroto.

In tako je bila prva daljša pot ozdravele Minke k stari materi. Seveda, hoditi še ni mogla tako daleč. Stara mati je stanovala na drugem koncu domačega mesteca, in tako dolga pot bi bila za šibko dekletce vendarle prenaporna. Zato pa je mati napravila voziček, zapregla krepkega domačega psa, in Minka se je z glasnim spremstvom odpeljala k stari materi, da jo mleko in smetana popolnoma pozdravita.

Hm, to je bilo dobro! Majhen je bil sicer lonček, a v njem je bilo toliko dobrote! In kar čutila je Minka, kako se ji z vsakim požirkom vrača krepkost. Celu zasukala se je nekolikokrat, češ, le glejte, sedaj že plešem!

In od tedaj se je Minki vedno hotelo k stari materi. Toda doma niso imeli zmeraj toliko časa, da bi jo spremljali tja in nazaj. Drugi otroci so že hodili v šolo, mati pa je imela z gospodinjtvom obilo posla. Minka pa ni smela sama nikamor z doma, posebno pa ne tako daleč. Morda bi kam zašla ali pa bi jo podrli kak voz ali jo dohitela drugačna nezgoda.

Minka je večkrat mislila, da bi kar naskrivnem smuknila do stare matere, tamkaj brž posrebal lonček mleka in se potem zopet vrnila domov. Ali toliko poguma ni imela, ker ni prav vedela, kod in kam, in ker se je bala, da bi ne bila stara mati huda, ako pride k nji brez vednosti in dovoljenja svoje matere.

Minka dvigne prst k čelu, misli in misli — in glej, brž se domisli pravega. „Zbolim,“ reče sama sebi, „mati naravna voz, pred voz upreže psa, mene dene na voz, in hajdi k stari materi!“

Rečeno — storjeno! Minka zboli!
 Žalostno je povešala glavico in se držala materinega krila.
 „Kaj je, Minka?“ vpraša mati.

Pol resno, pol smešno odgovori otrok: „Bolna sem!“ Potem pa še za-kašlja, da bi mati prej verjela njenim besedam.

„Ako pa grem k stari materi in se napijem onega sladkega mleka, pa takoj ozdravim,“ dostavi deklica.

Seveda je mati takoj vedela, kakšna je hčerkin bolezen.

„Saj ti dam mleka od domače kravice,“ reče, „ali naše mleko ni dobro?“

„Seveda je dobro, ali ono je boljše!“

Otroci so bili doma — bilo je v četrtek — in mati sklene, da izpolni Minki neizgovorjeno željo. In zgodilo se je, kakor si je Minka mislila: mati naravna voz, pred voz upreže psa, Minko dene na voz, in hajdi k stari materi!

Stara mati je sprejela zdravo bolnico z veseljem, in ko je Minka zagledala lonček z mlekom in smetano, se je nasmejela, saj se je izpolnila njena želja.

Cigani.

Spisal D. K.

recejšnje število ciganov je naseljenih okolo Novega mesta, ki imajo tam svojo domovinsko pravico.¹⁾ Večina jih spada pod faro Šmihel pri Novem mestu. Oblasti so se že veliko trudile, da bi jih civilizirale, t. j. da bi se naselili stalno in se poprijeli dela ali obrti; a vse zaman.²⁾ Njim je menda prirojeno, da se vedno klatijo okolo in kvečjemu tržijo s konji. Nadaljni njihov opravke je beračenje pri kmetih in — tatvina. Tamošnji cigani stanujejo po gozdih in si narejajo v to svrhu šotore, tako velike, da more človek v njih ležati ali pa le sklonjeno stati. Večino so krščeni in tudi na smrtno uro dajo prevideti bolnika od katoliškega duhovnika.

Neki duhovnik poroča o svojem delovanju v šmihelski fari to-le: „Pred kaplanijo prijaše na svojem konju mogočno brkat cigan, ki že od daleč kriči: »Ali je gospod kaplan doma?« Temu pove, da leži njegova hčerka,

¹⁾ Okolo Novega mesta so cigani kmetom v veliko nadlogo. Nedavno so imeli kmetje z njimi nekakšen boj, ker so jim preveč kradli, a jih niso mogli sami premagati. Pis.

²⁾ Tudi so se šolske gosposke trudile, da bi ciganski otroci hodili v šolo, a se jim ni posrečilo. Pis.